

GYERMEKEKNEK

PAP JÓZSEF

CSAK ÁLMODTAM?

Ki kopogtat,
mi kopoghat?
Jég verdesi
ablakomat?

Vagy csak az ág
koccant neki?
Merthogy a szél
tekergeti . . .

Jég se veri,
ág se moccan.
Lehet, mindezt
csak álmodtam.

KAJÁNSÁG

Hogyha rí a lányka,
összesúgnak a fiúk,
és vihog mindnyája.
A lányok se jobbak:
a pityergő fiúkon
jóízűt kuncognak.

ÉN, A GYEREK

Reggel kelek,
este fekszem.
A nagyokkal
így vetekszem.
Hogy napközben
mit csinálok?
Mondják: „rosszban
sántikálok”.

NAGYAPÁVAL VÁGTATOK

Nagyapa a mindenem.
Bármit megtenne nekem.
Azt mondja, hogy nagy számár,
Aki totyog, gyalog jár.
És fölvesz a hátára,
Dócsit visz el Adára.
Majd a térdére kapok
S gyí, lovacskám! – vágatok.
Át a Botrán Földvára,
Gyöngyszigetre, Tiszára.
Vagy a nyakába ülök,
S Pecellóra repülök.
A Perlegig legalább!
Acat nő ott, kék katáng.
Nem messze a Nagyarok,
A Kis-római-sáncok.
Majd a Bogdán kastélya,
Égbe nyúlik az orma.
Aki egyszer ott fent járt,
Beláthatott hét határt.
Látta Dreát, Topolyát,
Feketicset, Szenttamást.
Sejted, ugye, hol vagyok,
Merre s hol lovagolok.

Persze, hogy itt, itt Becsén,
Itt, a világ közepén.
Nagy a határ, tág az ég.
Ki ne szeretné Becsét!

A KÖRTEFA ÉS NAGYAPA

A posványos Holt-Tisza
partján nőttél magasra.
Nem láttalak mióta,
ágas-bogas körtefa . . .

Árnyékodban, délután,
mélázva állt nagyapám.
Körülötte juhái –
vigyáz rájuk a puli.

S ott a nagy fülű szamár,
kis csacsi az oldalán.
Fölöttük a tágas ég,
délutáni verőfény.

Téli körtét majszolok.
Közben rátok gondolok.
És látlak is – óriást,
és alattad nagyapát.

A JÓVÁTEHETETLEN

Rejtekhelyéről az ökörszem
hebehurgya rovarnak
kérkedő pillangónak vélhette
a feléje röppenő kavicsot
s kitátotta a száját hogy bekapja

Nem tudhatta meg
hogyan volt valójában

Élettelenül
pottyant le az ágról

Sikeres találatán megdöbbsent a fiú

Azóta kínos és kusza álmok gyöttrik

Az áldozat
könnyes szeme néz rá
csúzlíjának nyele
kútágassá nő
az apró kavics
koponya nagyságúra

Egy óriási kéz
mindegyre őt veszi célba
őreá irányítja
a halált hozó fegyvert

Csuromvizesen várja a reggelt
ha moccan megreccsen az ágy
koppanásokat hall a falakon

Kavicslövedékek becsapódásait.

SZEMED LAKÓJA LESZEK

Jöjj és nézz a szemembe!
Látsz-e valamit benne?

Látok bizony: magamat!
Úgy ragyogok, mint a Nap.

Akkor gyorsan becsukom:
Rabul ejtlek, szép Napom.

Nem bánom . . . Ha akarod,
Önként foglyod maradok.

Szemed lakója leszek.
Ne láss mást, csak engemet.

Tarts becsukva, vigyázz rám,
Soha el ne bocsássál!

AZT BESZÉLIK, BAJ VAN

– Azt mondtad, hogy nincs baj,
ha fejünkön nincs vaj.

– Ha fejünkön vaj van,
akkor, bizony, baj van.

– A fejünkön haj van;
vaj a kenyéren van!

Akkor, ugye, nincs baj?

– Hogyne volna – ajaj:
az is baj, ha nincs baj.

– Hol azt mondd, nincs baj,
hol meg azt, hogy baj van.

Mondd ki végül, hogy van?!

– Ne bajlódj a bajjal:
játsszál csak nyugodtan!

KÁRÖRÖM

Ha szepeg a lány,
összesúgnak a fiúk,
s vihog valahány.
Ő se különb ám.
Lepöccinti a taknyost:
„Öcsi, kopj le már!”

AGARASI EGERESI

Azt beszéli Egeresi,
senkije se egeresi.
Születésre agarasi,
csak a neve Egeresi.

S noha neve Egeresi,
sose volt egy egere se.
És hiába agarasi,
nincsen neki agara se.

Agarasi Egeresi,
agara se, egere se.
Ott született Agarason,
és sose járt Egeresen.

De ha eljut Egeresre,
közli majd, hogy agarasi,
csak név szerint Egeresi:
agarasi Egeresi.